

หวงรัก

บทที่ 44

กณาทแปลกใจและตระหนก ที่มีรถตำรวจจอดอยู่ที่ประตูรั้วบ้าน ชาวบ้านใกล้เคียงจำนวนหนึ่งมายืนมุงดู แต่ไม่อาจจะผ่านบริเวณที่ถูก ตำรวจล้อมกันไว้เข้ามาได้

“ผมอยู่ที่นี้” เขาบอกกับนายตำรวจก่อนจะเร่งรถแทรกผ่าน เข้าบ้าน กองเลือดแดงฉานบนพื้นห้องทำให้ชะงักงัน สีหน้าเผือด ตัวชาไปทั้งร่าง

นายตำรวจสามสี่นายที่ยืนนอกกันอยู่ที่บริเวณเก้าอี้รับแขกหันมา มองพลางขยายวงออก ชายหนุ่มระบายลมหายใจอย่างโล่งใจเมื่อเห็น ฟ້ารุ่งนั่งหน้าซีดอยู่ในห้องล้อมของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

“ฟ້า” เขาปราดเข้าหา “เกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวน้ำตาคลอ สายตาที่มองชายหนุ่มกลับเจือด้วยความ ขุ่นข้องน้อยใจ

เลยเที่ยงคืนแล้ว เขาเพิ่งจะกลับบ้าน.....

“มีคนพยายามจะบุกเข้ามา เด็กกรี๊ดใช้ของคุณถูกยิงบาดเจ็บ ถูกพาไปโรงพยาบาลแล้ว”

“อะไรกัน ใครพยายามจะบุกเข้าบ้านผม นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“เราเองก็อยากจะรู้เหมือนกัน” นายตำรวจพูด “พรุ่งนี้เรา จะเริ่มหาหลักฐานแล้วก็ทำการสืบสวนหาตัวคนร้าย ระหว่างนี้ผมจะให้ เจ้าหน้าที่รักษาการอยู่ที่นี้สองนาย เพื่อฝ่ายนั้นจะย้อนกลับมาอีก”

“คงจะต้องมีการเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง ครอบครัวของผมไม่เคยมีปัญหากับใคร” ชายหนุ่มพูดพลางมองฟ້ารุ่งอย่างห่วงใย เรอกอดลูกซึ่งหลับสนิทแนบแน่น รวากับไม่ไว้ใจใครทั้งสิ้น

“ฟ້า... เป็นอย่างไรบ้าง”

หญิงสาวน้ำตาซึมขวัญเสีย กณาทโอบกอดร่างที่สั่นเทาไว้ “ไม่เป็นอะไรแล้ว” เสียงปลอบอ่อนโยน อ้อมแขนอบอุ่นที่ห่างหายไป ในช่วงที่ไม่เข้าใจกันโอบกระชับทำให้หญิงสาวต้องร้องไห้ออกมา

“นั่งเสีย คนดี... พี่ณาอยู่ที่นี้แล้ว...”

เสียงปลอบนั้นแม้ไม่คล้ายเมื่อยังเยาว์วัย แต่หญิงสาวก็หวน นึกกลับไป เด็กชายวัยหนุ่มน้อยโอบกอดเด็กหญิงเล็กๆ ไว้ในอ้อมแขน สละอ้อมอกให้เป็นที่ซับน้ำตา อ้อมอกที่เธอซุกหาไอนุ่นในยามเสียขวัญ ความสัมพันธ์ในวันนั้นช่างบริสุทธิ์... และคงไม่มีวันหวนคืนกลับมาอีก แล้ว.....

ขณะนี้เธอมีแต่ทิวและความระแวงหึ่งหวง พี่ณาทไปอยู่ที่ไหน มา เธอเกือบจะถูกฆ่าตาย เด็กกรี๊ดใช้บาดเจ็บนอนจมกองเลือดร้อง ครวญคราง แต่เขามัวไปอยู่เสียที่ไหน อยู่กับมณฑิราใช่หรือเปล่า แล้วกลับมาทำไมกัน..!

ล่วงเข้าวันใหม่หลายชั่วโมงแล้วกว่านายตำรวจจะกลับไป ฟ້ารุ่ง อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดที่ใส่มาแล้วทั้งวัน ขณะที่ กณาทกำจัดคราบเลือดที่พื้นห้อง เธอนอนลืมตาโพลงอยู่ข้างๆ ลูก เมื่อชายหนุ่มเข้ามาข้างๆ จูบปลอบขวัญที่ข้างศีรษะแล้วลูบไล้ ต้นแขนอย่างปลอบโยน

“ยังตกใจอยู่หรือเปล่า”

หญิงสาวกลับเบือนหน้าหนี ถ้ามเสียงกระด้าง

“พี่ณาทไปอยู่ที่ไหนมาคะ”

น้ำเสียงชายหนุ่มอ่อนโยนแต่แว่เคร่งขรึม “ฟ້าคิดว่าพี่อยู่ที่ไหน”

“ฟ້าไม่ทราบ ไม่กล้าคิดด้วยซ้ำ.... ถึงได้ถาม”

“แล้วจะเชื่อที่พี่จะตอบหรือ”

เธอมองเขาด้วยประกายตากระด้าง “ก็ลองตอบมาซิคะ”

เสียงถามอ่อนเอาใจ “เป็นความผิดของพี่หรือเปล่า ที่เกิดเรื่อง ขึ้นวันนี้ ทำไมถึงได้โกรธพี่”

“เพราะว่าฟ້าเป็นคนไม่มีเหตุผลคะ” เธอตอบข้างๆ คูๆ

“ฟ້าค่อยากรู้เท่านั้นเองว่าในขณะที่พวกเราอยู่ในอันตราย พี่ณาท กำลังทำอะไร ถ้าฟ້าไม่เผชิญกัมลงหยิบของแล้วลูกป็นนั้นเงาะที่หัวฟ້า หรือตรงหัวใจนี้ พี่ณาทกำลังมีความสุขอยู่กับใครที่ไหน”

ชายหนุ่มถอนใจ ฟ້ารุ่งพูดเหมือนกับว่ารู้

เขาอยู่กับมณฑิรา เริ่มแรกก็เพราะว่ามณฑิรามีปัญหาถูกคนรัก เก่าตามคุกคาม จอดรถคอยดักรออยู่ที่หน้าบ้าน โทรศัพท์มาขู่ บางครั้ง บางหนก็มีก้อนหินถูกปาเข้ามาทำลายกระจกหน้าต่างบ้าน ทำให้ขวัญ หายกันไปหมด กณาท ต้องขอกำลังตำรวจมาคอยตรวจดู ในระยะ

หลังๆ นี้ แม้ผู้ก่อความทุกข์ความจะเจ็บหายไป แต่มณทிரาก็ยังวิงวอนให้เขามาอยู่เป็นเพื่อน เธอมีเรื่องปรับทุกข์มากมาย

แล้วยังเรื่องของฟ้ารุ่งและภุริที่มณทிரาท้ายทอดออกมาอย่างไม่รู้จักจบ..... ยิ่งฟัง แม้ว่าจะยิ่งขุ่นข้องบาดหมางใจ แต่เขาก็ยังไม่อยากรู้มากขึ้น.. รู้สึกว่าได้มองเห็นฟ้ารุ่งอีกคนหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยคาดคิดถึงมาก่อน..! ความอ่อนหวาน และ อากาสร้องอนของหญิงสาวที่เคยทิ้งเขาไป คล้ายกับจะชดเชยความเจ็บปวดบาดหมางทั้งหลาย ที่เกิดขึ้น ชายหนุ่มยังคงไปหาหญิงสาวทุกครั้งที่ได้รับการขอร้องซักชวน แม้ว่าลึกๆ ในใจ เขารู้สึกผิดต่อฟ้ารุ่ง

เขาประคองหญิงสาวขึ้นมากอดไว้ ประทับจูบลงบนใบหน้า
“พี่ขอโทษ พี่เสียใจที่ไม่ได้อยู่ข้างๆ เวลาที่ฟ้าลำบาก ยกโทษให้พี่เถอะนะคนดี”

แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว ฟ้ารุ่งน้ำตาร่วงพรู ชิมซับความอบอุ่นดีมด่ำที่เขาถ่ายเทให้ เธอโอบสองแขนรอบร่างที่อบอุ่นแข็งแรงนั้นไว้แน่นราวกับจะไม่ยอมปล่อยให้คลาดจากกันอีก.....

นายตำรวจตรวจหาหลักฐานจากรอบบริเวณบ้านอยู่เกือบทั้งวัน เต็มรับใช้ของเธอปลอดภัยแล้วแต่ยังต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ฟ้ารุ่งพยายามนึกทบทวน ใครกันอยากจะทำร้ายเธอ ทรงยศหรือหรือว่าแสงดาว หรืออาจจะเป็นนงนรี.....

เธอเพิ่งได้พบทั้งแสงดาวและนงนรีในเวลาไม่นานก่อนหน้านี้ ท่าทีของคนทั้งสองแสดงความชิงชังอยู่อย่างปิดบังไว้ไม่ได้ แต่ว่าจะเป็นไปได้หรือที่จะถึงกับจะฆ่าฟันกันให้ตาย

หญิงสาวยังมีอาการสะดุ้งผวา ความรู้สึกถึงลูกปืนที่วิ่งผ่านหลังไปอย่างเฉียดฉิว กับภาพของสาวใช้ที่ล้มลงนอนเลือดอาบส่งเสียงคร่ำครวญอยู่ตรงหน้า ก่อนที่ชายผู้นั้นจะทุบกระจกและกระแทกประตูพยายามที่จะเข้ามาในบ้านหลังจากยิงผิด บอกให้รู้ว่านี่ไม่ใช่การขู่ เขาพยายามที่จะฆ่าเธอให้ตายจริงๆ และเมื่อฝ่ายนั้นยังไม่ประสบความสำเร็จ เธอกลับเหลือเกินว่าความพยายามครั้งต่อไปจะต้องเกิดขึ้นอีก

ฟ้ารุ่งเป็นห่วงลูก เป็นห่วงภรรยา เป็นห่วงคนที่ไปมาหาสู่ราตรีและลูกๆ จะพลอยรับเคราะห์โดนลูกหลงไปด้วยหรือเปล่า.....

“เราหาที่อยู่ใหม่กันก็ได้ พี่จะให้คนมาคอยเฝ้าดูแลฟ้ากับลูก” กณาทหาทางออกให้

ฟ้ารุ่งเป็นห่วงว่า กณาทกำลังรุ่งโรจน์ในหน้าที่การงาน จะให้เรื่องของเธอมาฉุดเขาลงได้อย่างไร เจ้านายผู้ใหญ่ย่อมจะไม่ชอบเรื่องยุ่งยาก กณาท ไม่ใช่คนสนิทเก่าแก่ มีเส้นสาย แต่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ใหม่ไม่นาน ด้วยความสามารถของตนเองแท้ๆ เขาอาจจะถูกสับเปลี่ยนโยกย้ายลดระดับลงหากต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องยุ่งๆ ของเธอ

เธอจึงตัดสินใจที่จะหลบซ่อนตัวเงียบๆ “ฟ้าจะหลบไปอยู่ที่อื่นสักพักหนึ่งนะคะ พี่ณาท รอดูเหตุการณ์ แล้วค่อยคิดกันใหม่”

“ฟ้าจะไปอยู่ที่ไหน”

“พี่ณาทช่วยฟ้าคิดซิคะ ที่ไหนจึงจะปลอดภัย”

หญิงสาวเก็บข้าวของเท่าที่จำเป็นตามชายหนุ่มไปยังบ้านพักนายทหารที่จังหวัดกาญจนบุรี มันเคยเป็นบ้านพักของเขาในระหว่างที่ยังประจำการอยู่ที่นี้ มีคนอื่นย้ายเข้ามาแล้วก็ย้ายออกไป เป็นช่วงจังหวะที่บ้านว่าง

“ฟ้าจะอยู่ได้หรือ” ชายหนุ่มอดเป็นห่วงไม่ได้

ฟ้ารุ่งเองก็ไม่สบายใจ แต่นี่น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

“ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ ฟ้าอยู่กับลูก มีเงินใช้ มีหนังสืออ่าน บ้านหลังนี้ก็เรียบร้อยดี ฟ้าอยู่ได้ค่ะ”

กณาท อับจนที่จะหาข้อเสนออื่นมาหยิบยื่นให้

“ถ้าฟ้าต้องการอย่างนี้ก็ตามใจ พี่จะมหาบอ่ยๆ แล้วก็บอกให้พรรคพวกมาคอยดูแลฟ้า”

มีคนมาทำความสะอาดบ้านเตรียมไว้แล้ว ชายหนุ่มช่วยเธอจัดข้าวของที่นำติดตัวมาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมไม่สบายใจ ถ้ามองตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า นี่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้วจริงๆ หรือ แทนที่เขาจะปกป้องคุ้มครอง เธอกลับต้องยอมลำบากหลบซ่อนตัวเอง เพื่อไม่ให้เป็นการของเขา

เสบียงอาหารถูกจัดเตรียมไว้อย่างพร้อมพรึ่ แต่หากขาดเหลืออะไร ฟ้ารุ่งสามารถเดินไปซื้อได้จากร้านค้าซึ่งอยู่ไม่ไกลบ้าน

พอดกเย็นบ้านหลังเล็กก็มีแขกมาเยี่ยม เพื่อนๆ และลูกน้อง
ที่เคยทำงานด้วยกันแปลกใจที่เห็นว่าเป็นเธอกันทุกคน

“เอ๊ะ คราวก่อนไม่ใช่คนนี่” เพื่อนของเขาหยอกเย้า

ชายหนุ่มเจ้าของบ้านไม่ขัดด้วย ขณะที่ฟ้ารุ่งเมินหน้าหนีไปทาง
อื่น “ผมล้อเล่นนะ” ฝ่ายนั้นยิ้มแฉ่งขึ้น “ยินดีต้อนรับครับ”

“กูจะมาบ่อยๆ แต่ฝากมึงดูแลเมียกูด้วย” กณาทฝากฝัง

“เออ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก กูจะมาดูเข้าดูเย็นเลยก็ได้”

“เฮ้ย ไม่ต้องถึงขนาดนั้น เดี่ยวมึงจับเมียกู”

อีกฝ่ายหัวเราะ

ฟ้ารุ่งถามผู้ใต้บังคับบัญชาของชายหนุ่มว่า

“ผู้พันเคยพาคนอื่นมาใช่ไหม”

นายทหารผู้นั้นมีสีหน้ายุ่งยากใจ

“นั่นมันนานมาแล้วนี่ครับ อะไรๆ ก็เปลี่ยนแปลงได้ แต่ว่า
ผู้พันเป็นคนดีไม่เคยเปลี่ยนเลยครับ ท่านใส่ใจดูแลลูกน้องทุกคน
พวกเรารักท่าน กระผมยินดีกับคุณนายครับ”

ในยามค่ำคืนที่ไร้แขกหรือ บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบ
เสียงแมลงกลางคืนระเบ็งเซ็งแซ่ ฟ้ารุ่งนอนลืมหันตามโพล่งด้วยความรู้สึก
อ้างว้าง

อ้อมแขนของชายหนุ่มโอบกอด กระซิบถามที่ข้างหู

“นอนไม่หลับหรือ”

ฟ้ารุ่งไม่ตอบ มณทิตราเคยมาที่นี่ แล้วก็คงจะเคยนอนหลับ
ในอ้อมกอดของชายหนุ่มอย่างนี้ จะแตกต่างตรงที่เขารักเธอผู้นั้น
ไม่ได้รักเธอ.....

หญิงสาวนอนนิ่ง แม้ชายหนุ่มจะยันกายลุกขึ้น ประทับจุมพิต
ไปทั่วใบหน้า มีออบอุ้นสัมผัสลึบไล้ เธอก็ไม่ขยับเขยื้อนตอบสนอง

“ฟ้าเหนื่อยเหลือเกินค่ะ ขอนอนเถอะนะคะพี่ณาท”

“ตกลง” เขาทิ้งกายลงนอนข้างเธอ อีกชั่วครู่ก็หลับไป

ฟ้ารุ่งจะหลับก็หาไม่ น้ำตาไหลซึมไม่ขาดสาย เผ้าแต่คิดว่า
เขารักเธอหรือเปล่า เธอมีค่าพอให้เขาเสียสละและปกป้องหรือไม่

ใครนะคิดจะทำร้ายเธอ ผลักไสให้เธอต้องมาอยู่แปลกที่
ห่างไกลผู้คนที่คุณเคย หากเธอกลับไป อะไรจะเกิดขึ้นอีก.....

ไม่มีเสียงตอบรับโทรศัพท์จากบ้านของฟ้ารุ่ง เธอไม่มาทำงาน
ภุรี เผ้าถามมอระออว่า

“ฟ้าติดต่อเข้ามาบ้างหรือเปล่า”

“เปล่าเลยคะ อร์โทรไปที่บ้านก็ไม่มีใครรับสาย”

ชายหนุ่มพาอระออแวะไปที่บ้านหลังน้อย ต่างก็ตกใจกับ
สภาพที่เห็น กระจกหน้าต่างแตก บานประตูหน้าต่างเป็นไม้สักทึบ
แข็งแรงแตกเป็นทาง บรรดาต้นไม้ประดับเล็กๆ ถูกเหยียบย่ำกระจัด
กระจาย

“ตายจริง นี่เกิดอะไรขึ้น” หญิงสาวอุทานอย่างตกใจ

ชายหนุ่มมีสีหน้าเคร่งเครียด จูงมืออระออเดินสำรวจไปทั่ว

“หรือว่าขโมยบุกเข้าบ้าน”

“แล้วทำไมพี่ฟ้าเจ็บหายไปเลย เป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

เขาพาอระออไปบ้านของราตรีผู้ซึ่งต้อนรับด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“ไม่รู้ว่ามีใครต้องการอะไรคะ ฟ้าเล่าว่าเด็กรับใช้มาบอกว่ามีคน
มาจอดรถซุ่มดูทั้งวัน พอฟ้าเข้าบ้านได้ครู่เดียวมันก็ลงมือ ฟ้าแน่ใจ
ว่ามันตั้งใจจะฆ่าให้ตาย แต่เด็กเคราะห์ร้ายรับลูกปืนไว้แทน นี่เด็ก
ยังอยู่ที่โรงพยาบาลนะคะ ดีที่กระสุนไม่ถูกที่สำคัญ แต่ก็เจ็บและเสีย
เลือดมาก”

“แล้วตอนนี้ฟ้าอยู่ที่ไหนครับ”

สาวใหญ่ล้งเล ฟ้ารุ่งและกณาทไม่ต้องการให้ใครรู้ แม้แต่ภุรี
.....อาจจะเป็นแสงดาวหรือนงนรีก็ได้..... ฟ้ารุ่งพูดอย่างนั้น
ระวางไปหมด หญิงสาวเหมือนคล้ำอยู่ในความมืดที่อันตราย ไม่รู้ว่า
ภัยจะเข้ามาในทิศทางใด

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ต้องถามณาท...”

ราตรีพูดไม่เต็มปากเต็มคำ ไม่ว่าอระออจะวิงวอนขอร้อง
อย่างไรราตรีก็ไม่ยอมเอ่ยปาก พูดอยู่คำเดียวว่า “พี่ไม่รู้จริงๆค่ะ”

“ผมจะติดต่อคุณกณาทได้ยังไงครับ”

เธอให้หมายเลขติดต่อของกณาทอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พออากาศตุงกลับตา ราตรีก็โทรหาน้องชายของสามี

“คุณภุรีกับคุณอรมาถามหาฟ้า รมเร้าจะให้พี่บอกให้ได้ว่าฟ้า
อยู่ที่ไหน...”

“แล้วพี่ราตรีบอกไปหรือเปล่าครับ” กณาทถามอย่างเคร่งขรึม
“เปล่า พี่บอกแต่ว่าไม่รู้ ให้เขามาถามหาเอง”
“ดีแล้วละครับ พี่ราตรี ตอนนี้ฟ้าปลอดภัยดีแล้ว อย่าเพิ่งบอกให้ใครรู้ดีกว่า”

“แล้วนั้นณาทอยู่ที่ไหน จะไปนอนบ้านหรือว่ามาบ้านคุณแม่”
ชายหนุ่มหนึ่งไป มองหน้าหวานละมุนของหญิงสาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆ
“ผมจะกลับบ้านครับ เผื่อว่าใครบุกเข้ามาอีกจะได้รู้กันว่ามันจะเอาอะไร”
“อย่าเสียงเลยนะ ณาท ไปนอนบ้านคุณแม่เถอะ” ราตรีอดเป็นห่วงไม่ได้

ชายหนุ่มพูดว่า “พี่ราตรีไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ”
เมื่อชายหนุ่มจัดการติดต่อก่อน มณฑิรากำลังมองอย่างวิตกกังวล
“ใครกันคิดจะทำร้ายฟ้า”
“อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิดก็ได้” เขาพูดขรึมๆ แต่ก็คิดกังวลอย่างยิ่ง

“แต่คุณพี่ณาทไม่สบายใจเลยนี่คะ”
ชายหนุ่มจะพูดได้อย่างไรว่าเขารู้สึกไม่ดีเลย เขามานั่งอยู่ที่นี้คอยดูแลมณฑิรารซึ่งหวาดหวั่นว่าคนรักเก่าจะบุกเข้ามาทำร้าย แต่กลับปล่อยให้ฟ้ารุ่งตกอยู่ในอันตราย เด็กในบ้านถูกยิงบาดเจ็บ ถ้าฟ้ารุ่งไม่บังเอิญก้มลงเก็บของทำให้กระสุนปืนวิ่งผ่านหลังไป ป่านนี้เขาคงต้องทำพิธีศพให้เธอแล้ว

“พี่ณาทโทษมณหรือเปล่านั้น ที่รังแกพี่ณาทไว้ที่นี่”
“เปล่า ไม่ใช่ความผิดของมณสักหน่อย อย่าคิดมากไปเลย”
“มณกลัวว่าพี่ณาทจะเกลียดมณ”
เสียงพูดอดอ่อนหวาน ดวงตาคู้งามเคยส่งความหมายให้แก่เพียงเขาคนเดียว ขณะนี้ชายหนุ่มเดาไม่ออกว่าเธอได้ใช้สายตาเช่นนี้กับใครบ้าง

เขาโกรธตัวเองที่ตัดเธอไม่ขาด อดห่วงใยไม่ได้ ไม่อาจใจแข็งปฏิเสธเมื่อเธอวิงวอนให้เขามาหา... ทั้งยังกระหายจะฟังเรื่องที่มณฑิรารู้ ในระหว่างภุริและฟ้ารุ่ง

ไม่ตึกนักเมื่อกณาท บอกลาหญิงสาว เขามุ่งงานด่วนแต่เข้ามิดดิ่งนั้นจึงต้องกลับบ้านเพื่อเตรียมเรื่อง.....

หลังจากกณาทกลับไปเพียงครู่เดียว มณฑิราก็ต้องแปลกใจ เพราะไม่คิดว่าจะได้ต้อนรับใครอีกคนหนึ่งในยามวิกาลเช่นนั้น

“คุณภุริ! แปลกใจจังเลย ทำไมถึงมาดึกปานนี้”
“นี่ดึกแล้วหรือครับ สำหรับผมยังเช้าอยู่เลย” ชายหนุ่มยิ้มกว้างประกายตาแพรวพราว

“คุณภุริไม่ได้ตั้งใจจะมาหามณกระมัง” หญิงสาวดักคอบอย่างรู้ทัน
“ตามหาฟ้าอยู่ใช่ไหมล่ะคะ”

“ผมรู้ว่ามาหาคุณมณแล้วจะไม่ผิดหวังแน่ๆ”
“ทำไมถึงคิดว่ามณจะรู้ล่ะคะ”
“คนสำคัญอย่างคุณมณ จะไม่รู้ได้อย่างไร” เขาหลิวตาหยอกเข้า
“เวลาผมมีปัญหา ถึงต้องมาที่นี่”

หญิงสาวทำสีหน้าเป็นต่อ “ฟ้าเขาอยู่ในที่ปลอดภัยแล้วคะ คุณภุริอย่าเป็นห่วงไปเลย”

“ไม่ใช่ว่าผมเป็นห่วงเขาอย่างเดียวหรอกครับ แต่มีเอกสารจะให้เขาเซ็น... ผมต้องต่อสัญญาเช่าตึก ฟ้ารุ่งต้องเซ็นชื่อร่วมด้วยคงมีปัญหาแน่ถ้าผมต่อสัญญาไม่ทัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็สำคัญมากละซี ใช่ไหมคะ” หญิงสาวหัวเราะคล้ายเยาะหยัน ยิ่งคั่งแค้นไม่วายที่เขาตัดรัก ทำให้เธออับอาย

“คุณมณอยากเห็นบริษัทตระการต้าย้ายที่อยู่ใหม่หรือเปล่านั้นครับ เจ้าของตึกยิงงอแงอยู่ด้วย มีคนมาเสนอขอเช่าให้ค่าตอบแทนสูงกว่า เขาติดที่ทำสัญญากับเราไว้แล้ว ถ้าผมยื่นเอกสารไม่ทันเขาต้องหาทางปิดพลั่วแน่ๆ”

“นั่นไม่ใช่ปัญหาของมณสักหน่อยนี่คะ”
“ปัญหาของคุณมณก็คือ คุณเสียเพื่อนแน่ ถ้าไม่ช่วยผม”
ชายหนุ่มพูดขมขื่น

ฟ้ารุ่งรู้สึกเวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า เจ็บเหงาทรมาณใจอย่างเหลือเกิน เธอรู้สึกเหมือนตัวคนเดียวในโลก ในท่ามกลางความโดดเดี่ยวเจ็บเหงา ฟ้ารุ่งมักจะตกใจกับสรรพเสียงรอบด้าน... หญิงสาวไม่ยอมคลาดคราจากลูก กอดไว้กับอกแทบจะตลอดเวลา มีบ้างบางครั้ง ที่พิชิตเดินมารับเธอไปที่บ้านของเขา “มีคนอยากจะทำโทรศัพท์กับคุณฟ้าครับ อีกสิบนาทีเขาจะโทรมาใหม่”

เธออุ้มลูกเดินไปด้วยกัน พิชิตมีภรรยาและลูกหลายคน
เด็ก ๆ กลับจากโรงเรียนแล้วเล่นกันสนุกสนาน เธอไม่ต้องรอนาน
เสียงโทรศัพท์ก็ดังเรียกมา

“ฟ้า เป็นอย่างไรบ้าง” เสียงถามอ่อนโยนหวังหาทำให้ฟ้ารุ่ง
น้ำตาซึม “นอนหลับสบายดีหรือเปล่า”

“คะ พี่ณาท... ที่นี้เจียบสงบดี ฟ้าชอบคะ”

“ฟ้าไม่สบายใจเลยที่ต้องทิ้งฟ้าไว้ไกลๆ อย่างนี้” เสียงพูดอ่อน
ฟ้ารุ่งคิดถึงใบหน้าและดวงตาของเขา คิดถึงอ้อมแขนอบอุ่นที่เธอรัก
และหวงแหน “แต่ถึงอย่างไร ที่นั่นเป็นค่ายทหารและปลอดภัย
ทุกคนรู้จักพี่ พวกเขารับปากจะดูแลฟ้า”

“ขอบคุณคะ พี่ณาท”

“ช่วงนี้พี่มีงานสำคัญทุกวัน ตอนกลางวันเวลามีจังหวะว่าง
พี่ก็ไม่อยากกังวลใจเมียเพื่อนให้เดินออกมาตามฟ้าพูดโทรศัพท์ ช่วง
เย็นกว่าจะว่างก็ค่ำมืด พี่ไม่อยากให้ฟ้าออกมาจากบ้าน... อย่าคิด
มากนะหากว่าฟ้าไม่ได้โทรมา แต่ว่าพี่คิดถึงฟ้าเสมอคนเดียว...”

“ฟ้าเข้าใจคะ ฟ้าก็คิดถึงพี่ณาท”

“พี่จะรีบมาทันทีที่ทำได้”

“ไม่เป็นไรคะ”

“พี่รักฟ้านะ... รักฟ้าที่สุดคนเดียว...”

หญิงสาวเผยยิ้มออกมา ทว่ายังไม่ทันจะตอบเธอก็แว่วเสียง
ผู้หญิงเรียก... พี่ณาทขา พี่ณาท...

รอยยิ้มเธอเจื่อนจางลงทันที ฟ้ารุ่งไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ได้ยินเป็น
เพียงเสียงแทรก หรือว่าเธอหูผาดไปเอง.....

เพราะว่านอนในเวลากลางคืนไม่หลับ ฟ้ารุ่งจึงเผลอหลับ
กลางวันอยู่ข้างๆ ลูกชาย หนังสือที่หาซื้อมาอ่านฆ่าเวลาตกอยู่ข้างๆ
เธอกำลังอ่านหนังสือสารคดีเกี่ยวกับการลอบฆ่าบุคคลสำคัญต่างๆ ใน
ประวัติศาสตร์ค้างอยู่ ความเครียดทำให้ถึงกับเก็บเอาไปฝัน

เธอฝันว่าคนร้ายกำลังมายืนเคาะประตูหน้าบ้าน!

เสียงเคาะประตู เรียกให้หญิงสาวสะดุ้งตื่น มีคนอยู่ที่นั่นจริงๆ
ฟ้ารุ่งอดตกใจไม่ได้... เสียงเคาะหยุดไปแล้วก็ดังขึ้นอีก ลูกยังหลับ
สนิท เธอย่องมาแอบมองดูที่หน้าต่างแต่ก็ไม่เห็นว่ามีใคร

หญิงสาวถอยกลับ ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ใครกัน หรือว่า
เด็ก ๆ จะมาแกล้งเล่น

เธอได้ยินเสียงเดินไปรอบๆ บริเวณบ้าน แล้วอีกครู่หนึ่งก็มี
เสียงตะโกนเรียก

“สวัสดิ์ครับ มีใครอยู่บ้างครับ”

กังวานเสียงเคยคุ้น ฟ้ารุ่งไม่อยากจะเชื่อ....

“ฟ้า... ฟ้าครับ...”

หญิงสาวเปิดประตูออกมาทันที ร่างสูงที่เพิ่งพ้นออกมาจาก
มุมบ้านหยุดชะงัก ยิ้มด้วยความตื่นตันระคนโล่งใจที่เห็นเธอยืนเป็น
ตัวเป็นตนอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มสวมเทาเข้ามาหา พอถึงตัวก็จับแขน
ทั้งสองของเธอไว้แน่น

“ฟ้า ดีใจที่สุดในชีวิตเลยที่เห็นคุณ” เขามองสำรวจทั่วร่าง
“เป็นยังไงบ้าง”

ฟ้ารุ่งอดรู้สึกตื่นตันใจไม่ได้

“ไม่เป็นไรคะ คุณกรุณาไต่ยังงัย ทำไม่รู้ว่าฉันอยู่ที่นี้”

“ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ผมก็ต้องหาคุณให้พบ”

หญิงสาวหัวเราะ ดีใจที่มีเพื่อน ตื่นตันใจที่เขามาตามหาเธอ
ทั้งที่ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ ทั้งระยะทางก็ไกลจากที่ทางของเขาหลายร้อย
กิโลเมตร

“เกิดอะไรขึ้นหรือ”

ชายหนุ่มถาม ฟ้ารุ่งจึงเล่าเหตุการณ์ให้ฟังขณะที่พาเขาเข้าบ้าน
สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม “คุณคิดว่าเป็นใคร”

“ไม่รู้ค่ะ” หญิงสาวสั่นหน้า จะบอกได้อย่างไรว่าอาจจะเป็น
คนของแสงดาวหรือว่านางนรี คนเราเวลาอยู่ในอันตรายก็คิดระแวง
ไปได้ทุกเรื่อง

ภุรี นึกถึงคนรักเก่าของมณฑิรา ผู้ชายคนนั้นกำลังขุ่นเคือง
ที่ภุณีไปเฝ้าดูแลมณฑิรา... เป็นไปได้ไหม ที่จะส่งคนมาทำร้ายฟ้ารุ่ง
เพื่อแก้แค้นภุณี

เธอเลี่ยงไปจัดเครื่องดื่มขณะที่ชายหนุ่มเดินไปยืนมองเด็กน้อย
ใบหน้าขาวอ้วนกลม ปากและแก้มสีชมพูจัด ดวงตาขณะนอนหลับ
พริ้มเห็นขนตาอนเรียงเป็นแถบ

“พ่อฉายลับสนิทมีความสุขเหลือเกิน ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย”

ฟ้ารุ่งเดินมาส่งแก้วเครื่องดื่มให้แล้วก็ยืนดูลูกอยู่ใกล้ๆ

“ดีแล้วละค่ะ ให้เขามีความสุข ไม่ต้องรับรู้อะไร”

ชายหนุ่มลูบหลังไหล่เธออย่างปลอบ

“หายตกใจหรือยัง”

“ยังกลัวอยู่ค่ะ” หญิงสาวถอยออกห่าง สีหน้าเปลี่ยนไปอย่าง
อดหัวน้ไขว้ไม่ได้ เธอขวัญเสียอยู่ตามลำพังกับความเจ็บเหงาวิ้งเวง
มาหลายวัน ขณะนี้ชายผู้ประกาศตัวว่ารักใคร่ห่วงใยมายืนอยู่ข้างๆ

เธอเดินไปนั่งเก้าอี้ที่ต่อด้วยไม้ธรรมชาติชิ้นใหญ่ ชายหนุ่มเดิน
ตามมานั่งด้วย

“ผมจะหาบ้านที่กรุงเทพฯให้คุณอยู่นะ รับรองว่าปลอดภัย จะ
ไม่มีใครหาคุณพบ”

“อย่าเลยค่ะ ให้พี่ณาทจัดการเรื่องของฉันดีกว่า ฉันไม่ยอม
ให้พี่ณาทกลุ้มใจอีก”

ชายหนุ่มกระแทกเสียงเมื่อได้ยินชื่อภรรยา

“เขาจะกลุ้มใจ เพราะผมหาที่ปลอดภัยให้คุณอยู่นะหรือ”

“คุณน่าจะเข้าใจความรู้สึกของผู้ชายด้วยกันดี”

“ในแง่ไหนล่ะ” ชายหนุ่มถามอย่างหงุดหงิด “ถ้าในแง่ที่ว่า
ทำไมผู้ชายถึงต้องเป็นห่วงผู้หญิงคนหนึ่ง ในขณะที่เขาก็มีอีกคนหนึ่งอยู่
แล้วละก็... ผมก็พอจะเข้าใจ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “คุณพูดอะไร... หมายความว่ายังไงคะ”

“ช่างเถอะ! ผมไม่ได้อยากจะทำให้ร้ายใคร ผมแค่ต้องการดูแล
คุณกับลูกเท่านั้น”

“แต่ว่าทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น คุณภริยาหมายถึงมณทิราใช่ไหม”
เธอยังคาดคั้น

“คุณเองก็รู้ดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ หรือว่ายังหลอกตัวเองอยู่”

เขาถามเยาะๆ

ฟ้ารุ่งผุดลุกขึ้น “ไม่จริง..!”

“คุณคิดว่าใครเป็นคนบอกผมว่าคุณอยู่ที่นี้ พี่ราตรีหรือ หรือว่า
ภรรยา” เขาถามเยาะๆ

ฟ้ารุ่งไม่อยากจะเชื่อ “มณหรือคะ”

แทนคำตอบ ชายหนุ่มย้อนถามว่า

“รู้ไหมว่าผมเห็นคนของคุณที่บ้านมณทิราก็ครั้ง”

เสียงเธอหัวน้ไขว้ “คุณใส่ความพี่ณาท เพราะว่าคุณต้องการ
ให้ฉันแตกแยกกันใช่ไหม”

ชายหนุ่มเดินตามมายืนตรงหน้า “คนที่มายิงคุณ ถูกส่งมาแก้
แค้นที่ภรรยาไปยุ่งกับแฟนเขาหรือเปล่า คุณก็รู้ว่านายทรงยศคนนี้
เป็นโรคจิตแล้วก็มีอิทธิพลแค่ไหน”

หญิงสาวยื่นนิ้วโป้งชี้ตบหน้าผาก ประกายตาสับสน หากแล้ว
เธอก็หมุนตัวจะผละหนี

“พี่ณาทไม่ทำอย่างนั้นแน่ ฉันไม่ฟังคุณแล้วละ”

ข้อมือบางๆ ถูกยึดจับไว้ทันที แล้วร่างก็ถูกดึงเข้าไปกอดแนบอก
ฟ้ารุ่งรู้สึกคล้ายโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ รู้สึกแต่เพียงอ้อมแขน
ที่เต็มไปด้วยความรักใคร่ห่วงใยกอดกระชับ ร่างที่แข็งแรงและอบอุ่น
มันคงราวปราการปกป้องภัยอันตราย หัวใจที่เฝ้าเพรียกรักษาจากเธอ
เต้นตุบประชิดจนรู้สึกได้

เธอลืมหุนไปชั่วขณะ เผลอซึมซับความอบอุ่นที่หลังไหลจาก
หัวใจสู่หัวใจ

“ผมรักคุณนะฟ้า”

เสียงอ่อนๆ ออกอ้อนรำพัน ดวงตาทอประกายลึกซึ้ง ริมฝีปาก
ในท่ามกลางไรศราเขียวครีมนเคลื่อนลงมาใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจที่รด
รินไปหน้า

หญิงสาวบอกตัวเองว่า เธอเป็นน้องของสามีที่สว่างลับของเธอ...

“คุณภริยา” เธอยันทรวงอกที่อบอุ่นออกห่าง “อย่าทำอย่างนี้ค่ะ
ขออภัย...”

ชายหนุ่มถอนใจ เสียงถามตัดพ้อ

“จริงซี คุณไม่ได้รักผมและไม่มีวันจะรักด้วย ใช่ไหม”

“ฉันไม่ได้เกลียดคุณ... เท่านั้นไม่พอหรือคะ” หญิงสาวหลบตา
“คุณเข้ามาวุ่นวายทำให้ฉันผิดหวังกับพี่ณาท ฉันทยังอภัยให้อยู่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า”

“ถามจริงๆ เถอะ คุณไม่รักผมบ้างสักนิดเดียวหรือ”

“ฉันรักพี่ณาท... ส่วนคุณกับฉัน เราเป็นพี่น้องกัน เป็นเพื่อน
และจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง...”

ขณะที่มองตาอีกฝ่ายอย่างพยายามจะให้หนักแน่นจริงจัง

ในใจของหญิงสาวกลับรู้สึกอ่อนไหวขัดแย้งกับคำพูด.....